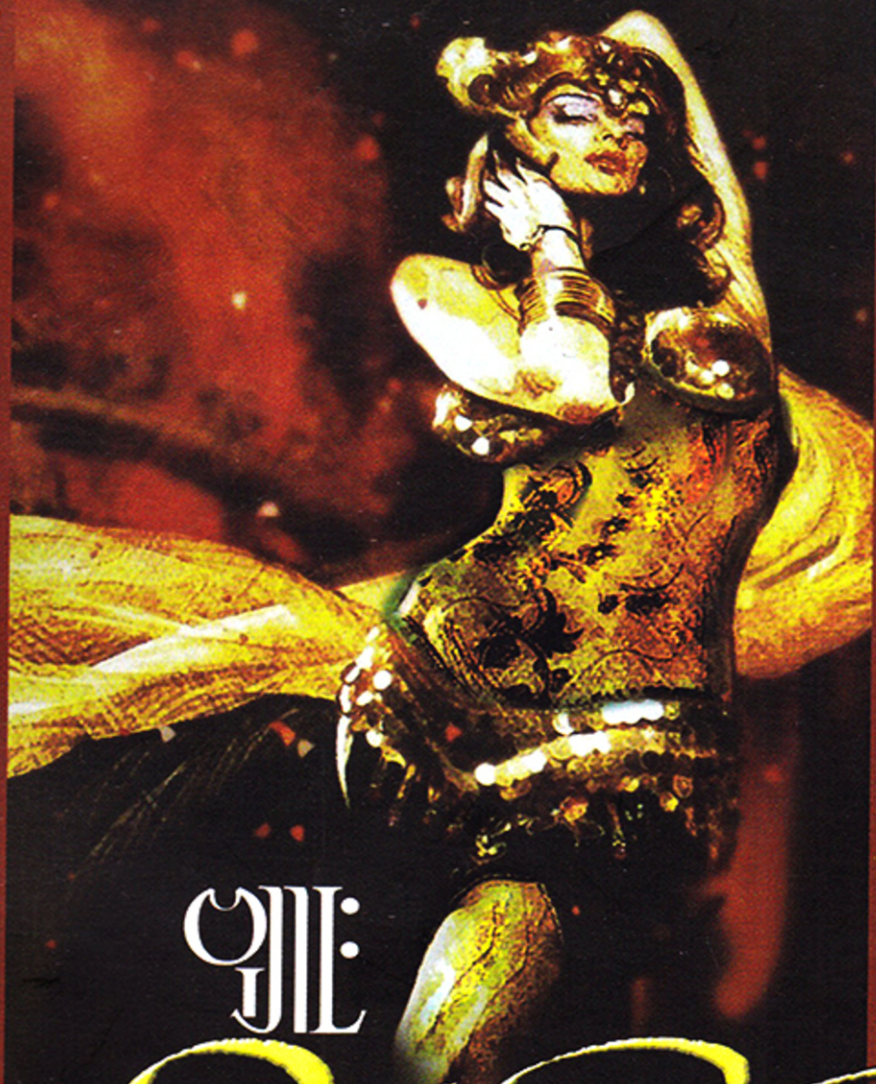

စိုးမိုးစာပေ

၅၂

မင်းသိန်းစိန်

အခန်း(၁)

"ဝုန်း"

"ဂျန်း"

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာဝေသွားသည် ။ အသိအာရုံတွေ မှောင်မိုက်နေ၏။
နားထဲမှာ အသံဗလံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေပြီး သူ့ကိုအပြစ်တင်နေ
တာလား။ ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်နေတာလား။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတာ
လား။ နှမြောတသ ငိုရှိုက်သံတွေလား။ မသဲကွဲ။

"ဖေဖေ မေမေ"

မျက်နှာရုပ်ခန္ဓာ မခွဲခြားနိုင်တော့သော ဖေဖေနှင့် မေမေကို သူကုန်း
အော်ပစ်လိုက်သည် ။

ဖေဖေ မေမေ သေသွားပြီလား။

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တွယ်ရာမဲ့ပြီပေါ့။

သူ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်သည့်နေ့။

ငါးတန်းကျောင်းသား ညီလေး အတန်းတက်ရသည် မို့ ညီလေးကိုမ
ခေါ်ဘဲ ဖေဖေနှင့် မေမေက သူ့ကိုဘုရားလိုက်ပို့သည် ။ ထိုနေ့မှာ ဆယ်
တန်းအောင်လို့ အပျော်လွန်ပြီး အရက်မူးမူးနှင့် မဆင်မခြင် မောင်းလာ
သည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ရင်မဆိုင်ဝံ့သော အဖြစ်ဆိုး ကြုံခဲ့ရသည် ။

"ဖေဖေ မေမေ"

"ကြယ်တိုင်းရံ သားကြီး ကိုတိုင်း ကိုတိုင်း"

"ကိုတိုင်း ကိုတိုင်းရေ"

"ဟင်"

ဦးမောင်နှင့် ဒေါ်မူ စိုးရိမ်တကြီး လှုပ်နှိုးခေါ်လိုက်မှ ချွေးဒီးဒီးကျ မျက်ရည်များ ဖြင့် ထထိုင် လိုက်၏။

ဒေါ်မူက သူ့ပါးပြင်က မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာယုယစွာ သုတ်ပေးနေရင်း

"ကြာခဲ့ပါပြီ ကိုတိုင်းရယ်၊ မမေနိုင်ပဲ ဒီလိုခဏခဏ ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ထိတ်လန့်နေရင် ကိုတိုင်း ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေပါဦးမယ်၊ အတိတ်ကိုမတွေးဘဲ ညီလေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားတော့မယ်ဆို လမင်းလေးသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဦးမှာ "

"ဟုတ်သားပဲ ကိုတိုင်းရယ် လမင်းက အခုဆို တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှာ ၊ မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း မင်းကိုပဲ မှီခိုအားကိုးလာခဲ့တာဆိုတော့ အစ်ကိုကို ချစ်လိုက်တာလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပါ"

"ကျွန်တော်က ညီလေးအတွက် အသက်တောင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ၊ ဖေဖေ မေမေတို့ ကို ကျွန်တော် ဘုရား ဇွတ်လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ဒီလိုတွေဖြစ်ပြီး ညီလေး လူမမယ်အရွယ်လေးနဲ့ မိဘမဲ့ဘဝ ရောက်သွားတာ"

"အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပုံမချပါနဲ့ ကိုတိုင်းရယ်၊ ကံကြမ္မာက ဒီအချိန် ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆို တန်ခိုးရှင်တွေတောင် တားလို့ မရပါဘူး၊ အခုလည်း ကိုတိုင်းဘက်က အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လိုမက ဖခင်မိခင်

တွေအတွက်ပါ တာဝန်ကျနေသားပဲ၊ အငယ်လေးကလည်း သိတတ်နဲ့ သားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင် ပျော်စရာကောင်းလဲ"

ဦးမောင်နှင့် ဒေါ်မုံ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျနေပေမယ့် ကြယ်တိုင်းရံ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြေမဆည် နိုင်သေးပေ။

တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်လာမြဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ဆိုးများ ဖြင့် ခြောက်လန့်ခံနေရဆဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဘာဖြစ်နေနေ ညီလေး သိမှာ စိုးရိမ်ခဲ့သည် ။

"ကျွန်တော် အော်သံကြားလို့ ညီနိုးသွားပြီလား ဒေါ်မုံ"

ဦးမောင် ကမ်းပေးသော ရေဖန်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီးမှ မေးတော့ ဒေါ်မုံက ခေါင်းယမ်း၍

"လမင်း အအိပ်ပုပ်တာ ကိုတိုင်းသိသားနဲ့ ၊ ဒေါ်မုံတို့ က သားကိုတိုင်းကို စိတ်မချလို့ အမြဲသတိထားအိပ်နေတာ၊ ဦးမောင်ကို ဆိုဖာခုံမှာ အိပ်ခိုင်းလိုက်ရမလား ကိုတိုင်း"

"ဟင့်အင်း ရပါပြီ၊ ဒီနေ့ စိတ်ရော လူရော ပန်းသွားလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ နေမှာ ပါ၊ ဘယ်နှနာရီ ရှိသွားပြီလဲတောင် မသိဘူး၊ ဪ သုံးနာရီပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ဦးမောင်နဲ့ ဒေါ်မုံ ပြန်အိပ်ချေဦးလေ"

"အိပ်မပျော်တော့ပါဘူးကွာ မျက်စိကျယ်သွားတော့ ပန်းပင်ရေလောင်း ကားရေဆေးနဲ့ တစ်ခြံလုံး အမှိုက်လှည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း မိုးလင်းသွားမှာ ပါ"

"ဒေါ်မုံလည်း ဆွမ်းတော် စောစောအရုဏ်ကပ်ရအောင် ချက်လိုက်တော့မယ်ကွယ်၊ ကိုတိုင်းတို့ ညီအစ်ကိုကြိုက်တဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလ

ညည်း ချက်လိုက်မယ်၊ ကိုတိုင်းတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး၊ ဆန်သဘောဝင်တာနဲ့ ကိုတိုင်း အိမ်ပြန်တာ နောက်ကျတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းက သူ့အိပ်လို့ မပျော်ပါ။ အိပ်ခန်းက လသာဆောင်နှင့် ကပ်လျက်မို့ မာကျူရီ မီးလုံးလေးတောင် မဖွင့်ဘဲ အမှောင်ရိပ်သန်းနေသော လသာဆောင်ဘက် သူထွက်လာခဲ့သည်။

ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုက ညဉ့်ငှက်တို့ ရဲ့ အော်မြည်သံပင် မကြားရသေးပါ။

"သား ညီလေးက အရမ်းငယ်သေးတယ်၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပါ ဖေးမပါ၊ ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါသား၊ အရွယ်ရောက်သည် အထိ တာဝန် ကျေပေးပါ"

မေမေက ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်သည့်အချိန်မှာ နေရာမှာ တင်ပွဲချင်းပြီး တိမ်းပါးသွားခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ညီငယ်လေးကို စိတ်မချ နောက်ဆံတင်းစွာ သူ့ကို သေချာအပ်နှံသွားခဲ့သေးသည်။

သူက ကံကောင်းစွာ အသက်မသေခဲ့ဘဲ ဖေဖေတို့ ရဲ့ ကြမ္မာဆိုးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရကာ ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့။ ငယ်ရွယ်သည့် အချိန်လည်း ဖြစ်တာမို့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားကာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ငိုကြွေး ပူဆွေးလို့ မဆုံးနိုင်။

"ညီငယ်လေးအတွက် တွေးပြီး ကိုတိုင်း အဲဒီလောက်ထိ ခံစားမပြုရဘူးလေ သားရဲ့၊ ညီလေး အတွက် သားက မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ရ

တော့မှာ ၊ လမင်းရံလေး မှီခိုအားကိုးလို့ ရတဲ့ အထိ သားက ကြိုးစားရမှာ ၊ အစ်ကိုကြီး အဖအရာတဲ့ ၊ သားမိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ကို ဦးစီးပြီး တိုးတက် ကြီးပွားအောင် လုပ်ရင်းနဲ့ ညီငယ်လေး မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ တာဝန်တွေလည်း ရှိသေးတယ်"

"ဦးမောင်နဲ့ ဒေါ်မုံက သားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို စောင့်ရှောက်မှာ ပါ၊ တစ်သက်လုံး သားတို့ နဲ့ အတူနေမှာ ၊ ဆွေရင်းမျိုးရင်းမရှိတဲ့ သားတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ လာမစော်ကားစေရဘူး၊ သားကလည်း ညီလေးအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပြီး ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ တာဝန်ကျေမယ် ဆိုတာ ဒေါ်မုံတို့ ယုံကြည်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သားရဲ့ စိတ်မာမှ ၊ ရဲရင့်ပြတ်သားမှ ညီလေးကလည်း အားကိုးရဲမှာ ပေါ့"

ထိုသို့ ဦးမောင်နှင့်ဒေါ်မုံ တတွတ်တွတ် သတိပေးနေမှ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေကို တဖြည်းဖြည်း ဖြေဖျောက်နေခဲ့ရသည် ။

ထို့နောက်ပိုင်းတော့ အဝေးသင်နှင့်သာ ဘွဲ့ရအောင်ယူခဲ့ရပြီး မရင့်ကျက် ပညာမစုံသေးပါပဲ စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့ရသည် ။

မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းက ဆန်ပွဲရုံ၊ ပဲပွဲရုံမို့ နယ်တွေထိဆင်းကာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရသည့် အခါမျိုးတွေလည်း ရှိပြီး၊ မျိုးစေ့ကိစ္စ၊ မြေဩဇာကိစ္စကအစ၊ အိတ်စပို့(စ်) အင်ပို့တိုးချဲ့နိုင်သည့်အထိ သူကြိုးစားခဲ့သည် ။

တောင်သူတွေဆီမှာ ငွေစုငွေကြေးတွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့သလို ကျေးဇူးရှင် တောင်သူတွေရဲ့ သားသမီးတွေအတွက် ပညာရေးထောက်ပံ့မှုတွေဖြင့် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ခဲ့သည် ။

အခုဆို သူက အောင်မြင်တိုးတက်နေသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ထည်ဝါစွာ ရပ်တည်နေနိုင်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ မိဘတွေအတွက် ခံစားကြကွဲနေမိဆဲပါ။

နာကျင်စိတ်ထိခိုက်နေမိဆဲပါ။

ဒီလို အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ပြီး မျက်ရည်ကျတတ်နေဆဲပါ။

အရှေ့ဘက်မှာ ရောင်နီသန်းလို့ ကျေးဌာန်လေးတွေတောင် အစာရှာ
ဖို့ နိုးထလာကြပြီပဲ။

နေ့သစ်ပင်ပျိုးလေးက သဘာဝကျကျ လှပစွာ။

အခန်း(၂)

"ဟာ ကိုကို အစောကြီးနိုးနေတယ်၊ ညီက မနေ့က ကိုကိုပင်ပန်းလာလို့ အိပ်ပါစေဆိုပြီး မနိုးတာ၊ အတော်ပဲ ဒေါ်မူက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချက်ထားတယ်၊ ဆွဲကြမယ် ကိုကို"

"အေးပါကွာ ဒေါ်မူက ကိုကိုတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြိုက်မှန်းသိလို့ ချက်ထားတာ နေမှာ ပေါ့၊ ဒေါ်မူ ညီအတွက် အသားများများ ထည့်ပေးလိုက်ပါ"

မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာပြောတော့ ညီငယ် မျက်နှာ ပြုံးဖြီးသွားသည်။ ။ ဒေါ်မူလက်ထဲက မုန့်ပန်းကန်ကို ညီငယ်အတွက် ဦးစားပေးကာ အရင်ဆုံးပေးလိုက်ရင်း

"ဒီရက်ထဲ ကိုကို ခရီးထွက်ရဦးမယ် ညီ"

"ဟင် ဒီတစ်ခါ ဘယ်ရွာကိုသွားရမှာ လဲ"

"ကန်သာကိုကွ၊ ဒီတစ်ခါ လုပ်ငန်းကိစ္စထက် လူမှုရေးကိစ္စ အလှူဒါနကိစ္စလို့ ပြောရမလားပဲ၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်တန်းတက်လို့ ရအောင် ကျောင်းဆောင်သစ် ရေစက်ချဖို့ ရှိတယ်၊ ညီလည်း လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျောင်းမှ မတက်ရသေးတာ"

"မလိုက်ချင်ပါဘူး ကိုကိုရာ၊ တောရွာကြီးမှာ ပျင်းစရာကောင်းကောင်းနဲ့ ဒီမှာ ကျောင်းမတက်ခင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်

လပ် ကဲဦးမယ်"

"ညီနော် ကျောင်းတက်ရင်တော့ ပညာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်"

"စိတ်ချပါ ကိုကိုရာ၊ ညီအတွက် ကိုကိုပင်ပန်းနေတာ ကြာခဲ့ပြီ၊ ညီ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုကို အနားယူ၊ ညီက တစ်လှည့်လုပ်ကျွေးပြုစုမယ်"

"ကဲ ကိုတိုင်းရေ၊ မင်းညီကတော့ သုံးဖြုန်းလို့ ကောင်းအောင် အထာ ကျကျ ချည်နေပြီနော်၊ ကျောင်းအပြီး မိန်းမရရင် စည်းစိမ်အကုန် လက် ဖွဲ့ပါပြောမှ မင်းတော့ ဝမ်းပြီ"

"အဲဒီလိုဆိုလည်း အကုန်ယူလို့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူပေးရတော့မှာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒီညီငယ်လေးက ကျွန်တော့်အသက်ပါ"

"ဟေး ဒါမှ ညီကိုကိုကွ"

လမင်းရဲ့ အပျော်လွန်ကာ ကြယ်တိုင်းရုံ ခါးကနေသိမ်းဖက်၍ ပါးပြင် ကိုရှိုက်ခနဲနမ်း၏။ ကြယ်တိုင်းရုံက ညီငယ်ပါးပြင်လေးကို ပြန်နမ်းရင်း ခန့်ညားစွာ ပြုံးလို့ နေသည် ။

"အေး မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဲဒီလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်တွယ်တာ နေကြတာ၊ ဦးမောင်တို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်ရှိရင်လည်း အရမ်းကို ကျေနပ်အားရနေကြမှာ "

"အို ကိုမောင် ကလေးတွေကို အစဖော်မပေးပါနဲ့ ၊ ရှင်ကလေး စားတုန်းသောက်တုန်း အလိုက်ကန်းဆိုးကို မသိဘူး"

"ဟောဗျာ ငါကဘာပြောနေလို့ လဲ မိန်းမရဲ့ "

ဦးမောင် လေသံကျယ်သွားတော့ ဒေါ်မုံ့ မျက်စောင်းရွယ်သည် ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မိန်းမ ကြောက်သော ဦးမောင် ပခုံးကျုံ့ကာ မျက်နှာငယ်လေး

ဖြစ်သွားတတ်၏။

"တောင့်လေသံက အပြစ်မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အေးပါကွာ နောက်မပြောတော့ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် ဒီကိစ္စက ပြီးမသွားနိုင်ဘူးလား"

"အေး အေးပါကွာ၊ ငါမှားသွားပါတယ် မိန်းမရယ်၊ နောက် မပြောတော့ပါဘူး"

"အပြစ်က ကျူးလွန်ပြီးနေပြီ၊ မရတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ မီးဖိုချောင်မှာ ဝိုင်းကူလုပ်၊ အသီးအရွက်သင်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ သန့်ရှင်းရေး"

"ဟာ မိန်းမရယ် ငါ့အပြစ်က အဲလောက်တောင်ကြီးသွားသလားကွာ၊ မဖြစ်စလောက် ပိစိညှောင့်တောင့်လေး အော်လိုက်မိတာပါ"

"မလိုချင်ဘူး၊ ဆင်ခြေမပေးနဲ့ ၊ အခု ဈေးသွားမယ်၊ ဈေးခြင်းကိုင်းပြီး လိုက်ခဲ့"

"ဗုဒ္ဓေါ ကိုတိုင်း လုပ်ပါဦး"

"အားကိုးမရှာနဲ့ လာ"

"အားလာလာ"

ဦးမောင်နားရွက်ကို ဒေါ်မုံဆွဲခေါ်သွားတာမို့ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဟင်းရည်သီးမတတ် ရယ်လိုက်မိကြသည် ။ လူဦးရေနည်းပေမယ့် ဦးမောင်နှင့်ဒေါ်မုံကြောင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘဝက ပျော်စရာအချိန်လေးတွေ ရှိခဲ့ပါသည် ။

တကယ်ဆို ဦးမောင်တို့ လင်မယားက သူတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ဘာမှ သွေးမတော်စပ်။ ဖေဖေတို့ လက်ထက်ကတည်းက အိမ်တော်ထိန်း လူ

ယုံတွေလိုဖြစ်ခဲ့ပြီး ခုချိန်ထိ သူတို့ အပေါ် သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်နေကြခြင်းပင်။ လမင်းရံကဆို တစ်ခါတစ်ရံ သားတစ်ယောက်လို နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်သည် ။

ခါးတို့ လျှင် ယောင်တတ်သော ဒေါ်မှုံကို လှည့်ပတ် ခါးတို့ ၍ နောက်တတ်သည် ။ ပြီးတော့ မိန်းမကြောက်သော ဦးမောင်ကို အတို့ အထောင် လုပ်၍ ရန်တိုက်ပေးတတ်တာလည်း လမင်းရံရဲ့ အကျင့်။

"ကိုကို ဦးမောင်တို့ လင်မယားက ရယ်ရတယ်နော်၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး၊ ဒေါ်မှုံက ပိုက်ဆံအိတ် ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ရှေ့က ဦးမောင်က ဆွဲခြင်းကြီးကိုင်ပြီး နောက်ကနေ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ပြန်လာရင် ဦးမောင်ကို တစ်နေကုန်ခိုင်းအောင် အတို့ အထောင်လုပ်လိုက်တာနဲ့ ဦးမောင် အိစလံ ဝေပြီပဲ"

"မလုပ်ပါနဲ့ ညီရယ်၊ ကိုယ့်အဖေအမေ အရွယ်နီးနီးတွေပါ၊ ညီကိုလည်း သားလေး တစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ မလေးမစား နောက်နေသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ "

"ကိုကိုကလည်း ညီက မလေးမစားမဟုတ်ဘဲ ချစ်လို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မှုံက အပြစ်တစ်ခုရှိပြီဆိုရင် ဦးမောင်ကို အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးခိုင်းတော့တာ၊ ဦးမောင် သနားပါတယ်"

ကြယ်တိုင်းရံက ဘယ်သူ့အတွက်မဆို အပြောင်အပျက်ကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေးမစာနာစွာ တွေးပေးတတ်သည် ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်ငါးမရောက်သေးသော်လည်း လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကို ဦးဆောင်နေရသည် မို့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်ခဲ့သည် ။

ဘဝမှာ လိုအပ်နေတာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစေချင်သည့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့

မေတ္တာတွေပါ။

ဒါဟာ တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း ...။

အခန်း(၃)

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တူမလေး မြပဝါကို ညီမတို့ နဲ့ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့တာလား၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တယ်ဆို အစ်ကိုကြီးသမီးလေး ဆယ်တန်းအောင်လို့ အရက်ဖြတ်ပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်ရတာလား အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

"ဖေကြီး ဖေကြီး ပဝါဘယ်လိုဖြေရမှာ လဲ ဖေကြီးရယ်၊ ထန်းရည် အရက်သောက်နေတုန်းက ထန်းတက်နေတာ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့၊ ပဝါဆယ်တန်းအောင်မှ အရက်ဖြတ်ပြီး ထန်းတက်တာ၊ ထန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သေရသတဲ့ လား၊ နေမကောင်းမှန်းသိလို့ ပဝါတားနေတာကို ဘာလို့ ဇွတ်ထွက်သွားရတာလဲ ဖေကြီးရယ်၊ ပဝါအတွက် အဲလောက်တောင် ငွေရှာချင်ခဲ့တာလား"

မြပဝါ ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်။ မိမိအတွက် ဖေကြီးကြိုးစားရုန်းကန်နေတာ မသိဘဲနေမလား။

အမေရှိစဉ်က ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား တာဝန်မဲ့ခဲ့သော အဖေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ထန်းတက်လို့ ရသမျှ သူ့ဘာသာ ထန်းရည်သောက်ကြက်တိုက်လို့ ပဲ ကုန်တာ။ အမေက ချောင်းထဲက ငါးတွေဖောက်သည် ယူပြီး ရွာတကာလှည့် ဈေးရောင်းပြီး ရှာကျွေး။ အဖေအတွက် အမြည်းလုပ်ပေး။

"မင်း အရမ်းအလိုက်သိတတ်တယ်၊ ဇနီးမယားကောင်း ပီသတယ်၊ ငါ့သမီးကို ပညာတတ်အောင် သင်ပေးကွာ၊ မင်းလို ငါးစိမ်းသည် မဖြစ်အောင် ငါ့လို သူများ အခိုင်းအစေမဖြစ်အောင် ငါ့သမီးစာတတ်မှ ဂုဏ်ရှိမှ ဖြစ်မယ်"

"တော်က တာဝန်မဲ့နေတာ၊ ကျုပ်က တာဝန်ကျေတယ်၊ သမီးအတွက် ရှင်ဘာထောက်ပံ့တာ ရှာပေးတာရှိလဲ၊ တစ်နေ့လုံး ထန်းအငှားတက်လိုက်၊ ထန်းပင်အောက်ရောက်၊ ထန်းရည် သောက်လိုက်နဲ့ ဘယ်မှာ လဲ တော်ရှာတဲ့ ငွေ၊ ကျုပ်မရှိမှ ထမင်းဘယ်လိုရှာစားရတယ်ဆိုတာ သိမှာ မဟုတ်လား၊ သမီးကို တကယ်ချစ်ရင် ထန်းရည်မသောက်တဲ့ ပိုက်ဆံကို စုစမ်းပါတော်၊ သူများ မိဘတွေလို အဖေပီသအောင် နေစမ်းပါ"

အမေ ဘယ်လောက်ပြောပြော လူပျိုဘဝကတည်းက ဖြစ်သလိုနေလာခဲ့သော အဖေမှာ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာ မရှိပါ။ သမီးကိုချစ်သော စေတနာတစ်ခုဖြင့် ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်ပေမယ့် အမေ့အပေါ်တော့ ညှာတာမှု မရှိခဲ့ပေ။

ဒါပေမဲ့ အမေ သေသွားသည့်အချိန်မှာ နောင်တရခဲ့သည် ။ အလုပ်တွေ ကြိုးစားလုပ်ပြီး တစ်ဝက်ကိုသောက်၊ တစ်ဝက်ကို အိမ်စရိတ်ထောက်ပံ့ဖြင့် သူမ ပညာရေးကို အသက်ဆက်ပေးခဲ့ သည် ။

"အရက်တွေ အရမ်းမသောက်ပါနဲ့ လား အဖေရယ်၊ အတန်းငယ်တဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းစရိတ်က သိပ်မကုန်ပေမယ့် ဆယ်တန်းက တခြားရွာမှာ သွားတက်ရမှာ ၊ အကုန်အကျလည်း များ မယ်၊ စက်ဘီးလေးတစ်စီး လောက်လည်း ရှိဦးမှ ၊ ပြီးတော့ ဆယ်တန်းအောင်ရင်တောင် ဒီပုံစံနဲ့ တက္ကသိုလ် ဘယ်လိုလုပ်တက်နိုင်မှာ လဲ အဖေ"

"အေး အဲဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့ ၊ ငါ့သမီး ဆယ်တန်းအောင်ရင် အဖေ

အရက်ဖြတ်မယ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို မျက်နှာမငယ်အောင် ပြည့်စုံအောင် အဖေထားမယ်၊ သမီးက စာပဲကြိုးစား ဟုတ်ပြီလား။"

အဖေက ပြောထားတဲ့ စကားတည်အောင် သူမ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဖေက တကယ်ပင် အရက်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ။ အလုပ်ကြိုးစားမည်လို့ လည်း တတွတ်တွတ် ပြော၏။

ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ပြောသလို မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲမြဲစွာ သောက်ခဲ့သော အရက်ဒဏ်ကြောင့် ကျန်းမာရေးတွေ ဖောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ။

ဟိုနေရာက ဘာဖြစ်တာလို့လို့ ဒီနေရာက ဘာဖြစ်တာလို့လို့နှင့် တရှောင်ရှောင်။

"အဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ပဝါကျောင်းမတက်တော့ပါဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုရှာပြီး အဖေ့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပါ့မယ်"

"မလုပ်ရဘူး သမီး၊ အဖေက အရက်ဖြတ်ထားလို့ ခဏတစ်ဖြုတ်ရောဂါထဲတဲ့ သဘောပါ၊ အဖေက သန်သန်မာမာကြီး ရှိသေးတာ၊ ငါ့သမီး တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ အဖေ မသေသေးပါ ဘူး။"

ထိုကတိစကားတစ်ခုနှင့် အဖေ ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ။ အခုတော့ သူမ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ငွေတွေက အဖေ့အသုဘစရိတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ။

အဖေနှင့်အမေ ဖြစ်စေချင်သော ပညာတတ်ကြီးမဖြစ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ။ အဖေနှင့်အမေရဲ့ ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

"အမလေး လုပ်ကြပါဦး တူမလေး သတိလစ်သွားပြီ ပဝါ မြပဝါ"

ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်မှုတွေနှင့် မြပဝါ သတိလစ်လဲကျသွားသည် မို့ ဒေါ်မ

ယ်အံ့ ပျာယာခတ်ကာ စိုးရိမ်နေ၏။

အစ်ကိုကြီးကမွေးသော ဒီတူမလေးကို သနားလွန်းလှပါသည် အဖေ
ရော အမေရော အားကိုးစရာမရှိမှ တော့ ပညာရေးက ဘယ်လိုရှေ့ဆ
က်သင်ရတော့မလဲ။ မိမိကလည်း ကလေး သုံးယောက်နှင့် ရုန်းကန်နေ
ရဆဲမို့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်ပေမယ့် ပညာရေးအတွက်တော့ ပြည့်
စုံအောင် ထောက်ပံ့ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားနှင့် အဝေးသင်ဘွဲ့ရအောင် ယူခိုင်းလည်း ဒီ
ပညာလောက်နှင့်တော့ ဘာဂုဏ်မှ ရှိမှာ မဟုတ်။ ဟူး ကိုသာခင်နှင့် ဘ
ယ်လိုတိုင်ပင်ရမလဲ။

ရင်မောလွန်းလှပါလား။

အခန်း(၄)

"ရင်မောနေရုံနဲ့ ဒီကိစ္စက ပြီးသွားမှာ လား၊ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ရမှာပေါ့၊ ရွာကို စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲနဲ့ ကျောင်းဆောင်သစ် ရေစက်ချ လှူဒါန်းပွဲအတွက် မောင်ကြယ်တိုင်းရုံ လာမယ် ပြောတယ်၊ ငါကတော့ မြပဝါပညာရေးအတွက် အကူအညီတောင်းကြည့်မယ်လို့ စဉ်းစားတယ်"

ဦးသာခင် စကားကြောင့် ဒေါ်မယ်အုံ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သပ်သုတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရလေး ဖြစ်သွား၏။

"ဟုတ်ပါ့တော်၊ ကျုပ် အဲဒါကို မတွေးမိဘူး၊ သူဌေးလေးက တခြားရွာက လူတွေကိုတောင် ပညာဒါနပြုနေတာပဲ၊ ပြောကြည့်လိုက်ရင် မကူညီဘူးလို့ ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မငြင်းမှာ ကတော့ သေချာတယ်၊ မင်းတူမက မြို့ကိုလိုက်မလိုက်ဘဲ စိုးရိမ်ရတာ၊ မိဘတွေ မရှိလို့ အားငယ်ချိန်မှာ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကိုခွဲ၊ ရွာကိုခွဲပြီး လိုက်ပါ့မလား"

"အဲဒါတော့ သူ့ကိုမေးကြည့်ပြီး ဖျောင်းဖျသင့်ရင် ဖျောင်းဖျရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ မှ သူ့ဘဝ ကောင်းစားအောင် တာဝန်ယူနိုင်တာ၊ တောလုပ်တောကိုင် ဒီနွဲ့ထဲမှာ နစ်နေမှာ ၊ သူ့အဖေနဲ့ အမေက သူ့အတွက် အရမ်းကို ရည်မှန်းချက်ကြီးခဲ့တာတော့"

"ကဲ ဒါဆိုလည်း မင်းတူမကို မီးဖိုချောင်ထဲကနေ လှမ်းခေါ်စမ်းပါဦး၊

ကလေးတွေ ကျောင်းကအပြန် ထမင်းစားဖို့ မိအောင်ဆိုပြီး ချက်နေတာ
"

"ဟုတ်ကဲ့ပါတော်၊ ပဝါရေ တူမလေး ဒီကိုလာပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

ဒေါ်မယ်အုံ ခေါ်သံကြောင့် မြပဝါ ရေနွေးဗန်းလေးယူကာ ထွက်လာ
သည်။ ။ ရက်လည်ပြီး ဒီအိမ်ခေါ်လာကတည်းက အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး မခို
င်းရပဲ မြပဝါ အလိုက်သိရှာသည်။ ။

"ထိုင်ဦး သမီး၊ သမီးပညာရေးအတွက် ဦးတို့ တိုင်ပင်နေကြတာ၊ ဒီ
လိုကွဲ့ ဦးတို့ ရွာအတွက် စာကြည့်တိုက်တွေ ကျောင်းဆောင်သစ်တွေ
လှူဒါန်းတဲ့ သူဌေးကြယ်တိုင်းရံကို သမီး သိတယ် မဟုတ်လား"

"ရှင်"

"ဪ ပဝါကဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ ကိုသာခင်ရဲ့ ၊ ပဝါတို့ နေတဲ့
ရွာက လယ်ယာလုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ ထန်းတက်တဲ့ သူ၊ ထန်းရည်ချက်တဲ့
သူများ တော့ သူဌေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အဆက်စပ်ရှိမလဲ၊ ကြားတော့
ကြားဖူးမှာ ပေါ့နော် ပဝါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်၊ အဲဒီလူက သူ စပါးဝယ်ပဲဝယ်တဲ့ ရွာတွေ
မှာ ခုလို လှူဒါန်းမှုတွေ လုပ်ပြီး ကျေးဇူးသိတတ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် ပဝါ၊ အဲဒါတင်မကဘူး၊ ကျောင်းပညာရေးတွေမှာ လ
ည်း ထောက်ပံ့မှုရှိတယ်၊ မျိုးရင်းအတွက် ချေးငွေထုတ်ပေးရင်လည်း
ဘာအတိုးမှ ယူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြောရရင် ကိုင်းကျွန်းမိ ကျွန်းကိုင်းမိ
ဆိုပေမယ့် တကယ်ကို နားလည်မှုအကျိုးပြုတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပါ"

အခုချိန်ထိ ဒေါ်လေးတို့ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ မြဲပဝါ ရေရေရာရာ နားမလည်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အလိုက်အထိုက် နားထောင်ပေးရင်းဖြင့် ဒေါ်လေးတို့ အတွက် ရေနှေးငဲ့ပေးလိုက်သည် ။ ဦးသာခင်က ဆေးလိပ် တိုကို မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း

"မနက်ဖြန်ဆို မောင်ကြယ်တိုင်းရုံ ရောက်မယ်၊ အဲဒါ ဦးလေးတို့ က သမီးပညာရေးအတွက် အကူအညီတောင်းကြည့်မယ်လို့ တိုင်ပင်နေကြ တာ"

"ရှင်"

"ဒေါ်လေးတို့ က ပဝါကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာ လုပ်နိုင်ပေမယ့် ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ထောက်ပံ့ဖို့ မတတ်နိုင်ဘူးမဟုတ် လား၊ သားသမီးသုံးယောက်က အရွယ်လေး ရောက် အတန်းကြီးလာ တော့ ရှာဖွေသလောက် မလောက်ငဘူး ဖြစ်လာတော့"

"ဟို ပဝါအတွက် တခြားသူကို အကူအညီမတောင်းပါနဲ့ ဒေါ်လေးရ ယ်၊ ပဝါဘာသာ အလုပ်လုပ်ပြီး ပညာသင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ တချို့က ရန်ကုန်သွား အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ "

"အဲဒါက မလွယ်လို့ မတိုက်တွန်းတာပေါ့ကွယ်၊ မိသားစုနဲ့ ဆို ကိစ္စမ ရှိပေမယ့် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်တည်း စောင့်ရှောက်မှုမရှိ ရုန်းက န်ဖို့ ဆိုတာ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တ ရား ဘယ်လောက်ကောင်းပါတယ်ပြောပြော ပတ်ဝန်းကျင်က အရောင် ပြောင်းပစ်လိုက်ရင် ပဝါခံနိုင်ရည်ရှိမှာ လား၊ ဒေါ်လေးတို့ ကလည်း ပဝါ ကို ပစ်စလက်ခတ် မျက်နှာလွှဲခဲပစ် မလွှတ်နိုင်ဘူး ပဝါ"

စေတနာကို နားလည်စွာ ပဝါဖြူ စောဒက မတက်ဝံ့တော့။ အခု လောလောဆယ်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့တာမို့ ဒေါ်လေးတို့ ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှု

အေ ၁၈ မှာ နေနေရတာ မဟုတ်ပါလား။ အဖေ့ခြံဝင်းလေးကို
မရောင်းချရက်ပေမယ့် ဒေါ်လေးတို့ က

"မက်လောက်စရာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်လည်း မ
ဟုတ်ပါဘူး ပဝါရယ်၊ အစ်ကို အသုံးမကျလို့ ထန်းတောအစပ်မှာ တဲထိုး
နေရတာ၊ ရောင်းလည်း ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ၊ လူမနေဘဲ ဒီအတိုင်း
ထားလည်း လမ်းသွားလမ်းလာတွေ တည်းခိုတာနဲ့ ပျက်စီးမှာ ၊
အဲဒါကြောင့် ရွာထဲက မရှိနှမ်းပါးတဲ့ သူကိုပေးပြီး ဒေါ်လေးတို့ အိမ်ကို
လိုက်ခဲ့တော့ ပဝါ၊ ဒီလိုနေရာမှာ ပဝါတစ်ယောက်တည်း နေလို့ လည်း
မသင့်တော်ဘူး"

ဒေါ်လေးတို့ စီမံမှုအတိုင်း ဒေါ်လေးတို့ အိမ်မှာ လိုက်နေခဲ့ရတာ။ အ
ဆင်မပြေဘူးလို့ ပြောလို့ မရပေမယ့် ပြည့်စုံတာလည်း မဟုတ်တာမို့ သူ
မ နေရခက်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ဒါကြောင့်လည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရင်း ပညာရေးအတွ
က် မြို့တက်အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေမိတာပါ။

"ကဲ သမီး ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ တော့၊ မနက်ဖြန်ဆို မောင်ကြယ်တို
င်းရံရောက်မယ်၊ ဒီရွာကို ရောက်တိုင်း ဦးလေးတို့ ဆီမှာ ပဲ တည်းတာဆို
တော့ ပြောရဆိုရ အဆင်ပြေမှာ ပါ"

"စိတ်မပူနဲ့ အားလည်း မငယ်နဲ့ ပဝါ၊ အရမ်းစိတ်ရင်း စေတနာကော
င်းတဲ့ သူပါ၊ ပဝါဦးလေးက ဒီရွာမှာ ဆို သူဌေးရဲ့ လူယုံတစ်ယောက်လို
ကို ဖြစ်နေတာ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို အားမနာတမ်း တောင်းပါလို့
တောင် ပြောထားတာပါ၊ သူ့ရဲ့ သဒ္ဓါစိတ်ကြောင့် ဒေါ်လေးတို့ ရွာလည်း
တဖြည်းဖြည်း ဖွံ့ဖြိုး လာပြီမဟုတ်လား၊ ဥပမိရုပ် ခန့်ညားတာလည်း သူ
ဌေးလာရင် ပဝါတွေ့ရမှာ ပါ"

ဒေါ်လေးတို့ အမွှန်းတင်နေသော ကြယ်တိုင်းရံဆိုသည့်လူကို သူမ မြင်ဖူးချင်လှပါသည်။ ။

မနက်ဖြန် ... မနက်ဖြန်ဆို ...။
